מישל חדד:

„מצאתי שצ'יצ'ולינה עברה על חוק־המוסר!"

גוף דתי שכר את שרותיו של החוקר הפרטי רפ"ק־בדימוס מישל חדד, כדי שיחזה בהופעתה של צ'יצ'ולינה ויגיש תלונה במישטרה, בגין עבירות־מוסר. ואומנם כך היה. חדד התחפש לגוי־של־שבת חזה בהופעה של חברת הפרלמנט האיטלקי, וכבר באותו הלילה התייצב במיש־טרה והגיש תלונה.

ממתי אתה שומר־המוסר של מדינת־ישראל, שאלתי את מישל חדד.

אני לא שומר מוסר של אף אחד. אני עובד, ושכרו את שרותיי למטרה מסויימת.

הייתי בהופעה, ראיתי מה שראיתי, נגעלתי ממה שנגעלתי, ומצאתי שצ'יצ'ולינה עברה על החוק בעניין התנהגות בלתי־מוסרית במקום ציבורי.

● מישל, אתה פרשת מהמשיטרה בעיקבות פרשה שבה התלונן גבר שניהלת פרשת־אהבים עם אשתו.

מה זה קשור לעניין?

● בשכבות מסויימות של הציבור, גם לבגוד בא־שה ולנהל פרשת־אהבים עם אשת־איש נחשב כלא מוסרי.

צ'יצ'ולינה

אני רוצה לראות שמישהו יקשר בין שני הדברים. אני מפרק אותו!

● הנה אני מקשרת בין שני הדברים. אתה רוצה לפרק אותי?

אולי אני אפרק אותך, אבל בינתיים אני אסביר לך שמה ששני אנשים מבוגרים עושים תוך הסכמה בחדרי־חדרים אינו דומה למה שהגברת עשתה על הבימה. את היית שם?

● השתגעת?

טוב שלא היית: היית נגעלת ממש.

● אתה לא רואה טעם לפגם בכך ששכרו את שרי־תיך כחוקר פרטי כדי לשמור על המוסר?

בהחלט לא. עבודה היא עבודה. (דניאלה שמי)

יצחק ארצי:

„אני לא רוצה לשבת עם אדם כרחבעם זאבי!"

חבר־הכנסת וחבר מועצת עיריית תל־אביב, יצחק ארצי, התפטר מהנהלת „מוסיאון הארץ", מאחר – הוא טוען – שאיננו יכול לשבת ביחד עם אדם שהמציא את רעיון הטראנספר. האם אמנם זאת הסיבה להתפטרות שלך, שאלתי את ארצי.

כן.

● אתה לא יכול לשבת בהנהלה אחת עם בן־אדם שדיעותיו שונות משלך?

מנהל־המוסיאון הוא דמות חינוכית. הוא מנהל מיתקן המיועד לחנך אנשים, ואינני יכול להסכים עם זה שהוא יחנך לפי דיעותיו.

● דעתי על רעיון הטראנספר היא כדעתך, אבל יחד עם זאת אני יודע, כמו שאחרים יודעים, שרחבעם זאבי הוא מנהל מוצלח מאוד של „מוסיאון הארץ", והוא עושה עבודה טובה. האם זה לא שייך לעניין בכלל?

אני לא אכנס להערכות, כי גם פה יש ויכוחים. אבל לא על זה אני מדבר. אני לא אסכים שמנהל בית־ספר או איש אחר במישרד־

דיעות

החינוך יעלה דיעות פוליטיות מן הסוג הזה, ואני לא אוכל לשבת איתם.

● לפי הבנתי, תפקיד של רב בישראל גם הוא דמות חינוכית. מדוע, אם כך, אינך מתפטר מהכנסת שבה יושב רב כמו מאיר כהנא?

הכנסת אינה מסגרת חינוכית אלא פוליטית, הקיימת להת־מודדות של דיעות. צר לי שיש גם דיעה כמו זו של הרב כהנא, אבל הוא איננו בתפקיד חינוכי.

● האם לא נראה לך שצריך להיות חינוך לסובלנות גם כלפי דיעות שאנחנו מתנגדים להן?

אני לא רוצה לשבת עם בן־אדם שעבר את גבול המותר.

● כלומר, זו התפטרות רגשית אצלך?

אם את רוצה לקרוא לזה כך. (דניאלה שמי)

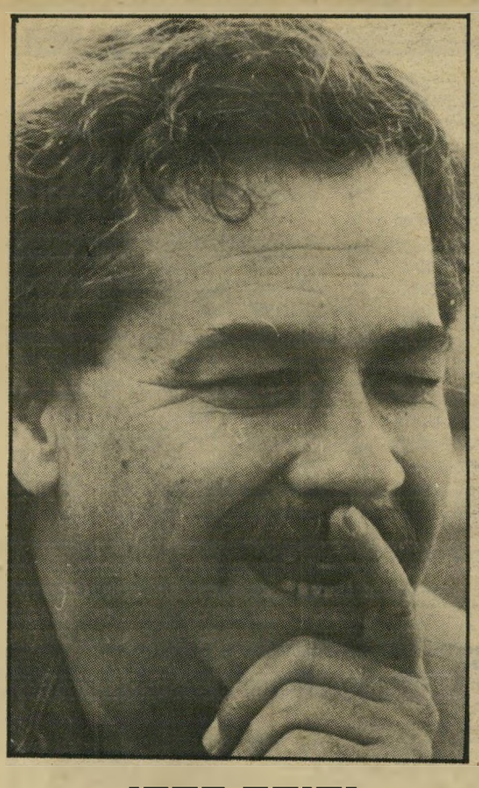

יהודה ברקן:

„יושבים ליד החברה ומחזיקים את היד!"

בשבוע שעבר נערכה הקרנה מוקדמת לסירטו החדש של יהודה ברקן, אבא גנוב, כשבתפקיד הכמעט־ראשי משחק ילד בן 9, ששמו בן־ציון. אחרי ההקרנה שאלתי את יהודה ברקן איך מגלים שחקן אלמוני בן 9.

זה מתחיל בכך שכל אחד מהאנשים הקרובים להפקה מביא את הילדים של קרובי־המישפחה והחברים שלו. כשלא מוצאים ביניהם אף אחד, מפרסמים מודעה בעיתונים ואז, כלומר הפעם, התייצבו 1000 ילדים מלווים ב־700 אמהות וב־300 אבות.

● ואז אתה יושב בפתח ואומר זה כן, זה לא, זה כן וזה לא?

לא. הדרך הנכונה היא לראות את כולם דרך המסך. רק כך רואים אם יש נוכחות קולנועית או לא. ולכן פשוט צילמנו כל אחד מ־1000 הילדים.

● ואחר־כך, כשיש לך 1000 ילדים מצולמים, איך אתה בוחר?

אני הולך הביתה עם קסטה, ובה צילומים של 200 ילדים. יושב ליד החברה, ומחזיק לה את היד ומתחיל להריץ את הסרט. ברגע שאתה מרגיש לחיצה קטנה ביד, אתה יודע שהנה הילד הזה פגע. וככה מצמצמים רווחים, ומגיעים ל־15 ילדים.

● נו, ואיך בוחרים מתוך ה־15?

אז עושים טסטים ממש, ובודקים התאמה לתפקיד. ככה הגענו לשני ילדים, שהיה קשה מאוד להחליט ביניהם, כי שניהם היו לגמרי מתאימים. אז היינו תקועים.

● נו?

מה שחתך את העניין היה הברדל בגובה. בחרנו את הילד הנמוך יותר.

● איך אומרים לאמא שהבן שלה לא נבחר?

לא אומרים. אומרים לכולן ללכת הביתה, ושיודיעו להן. הבעיה היא שאחרי שבוע מתחילים הטלפונים. כי הרבה אמהות חושבות

סרטים

שאולי טילפנו אליהן בדיוק כשהן היו במכולת. אז בשבוע שאחרי הבחינות הראשונות קיבלנו 4000 שיחות־טלפון. אני לא מבין למה בזק לא הכניסו אותי לשותפות.

● אז מה אומרים לאמא המטלפנת?

אומרים לה את האמת, שמצאנו ילד המתאים יותר.

● ואין בכיות ואכזבות ותלונות?

יש, כמובן, אכזבות, אבל תמיד יצלמו עוד סרטים, ולכל אחד יש עוד סיכוי.

● בן־ציון עבר קשה 20 יום. כמה כסף הוא הרי־ויח?

למעשה אסור לשלם לילדים בגיל הזה, אז עושים תוכניות־חיסכון וצ'ופרים אחרים. במיקרה של בן, שהיה כל־כך נחמד ועבד כל־כך קשה, נתנו לו צ'ופר נוסף בצורת כרטיס־טיסה לארצות־הברית, כדי לבקר את אביו. (דניאלה שמי)